

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

Utgiven i Helsingfors den 1 juli 2016

566/2016

Lag om ändring av landsvägslagen

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i landsvägslagen (503/2005) 100 §,
ändras 10, 11, 17, 23, 24, 31, 32, 34, 36—38, 40, 42 och 44 §, rubriken för 45 §, 46, 52, 56, 63, 67, 74, 80, 83, 84, 89—91, 95, 101, 103, 105, 107 och 108 §,
av dem 11 § sådan den lyder i lagarna 1242/2009 och 446/2012, 17, 31, 52, 101 och 107 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 1242/2009, 42 § sådan den lyder i lag 328/2013, 84 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 241/2016 och 105 § sådan den lyder i lag 999/2015, samt
fogas till 22 § ett nytt 3 mom., till lagen nya 32 a, 42 a, 42 b, 52 a, 52 b, 53 a och 56 a §, till 73 § ett nytt 2 mom. samt till lagen nya 95 a och 99 a § som följer:

10 §

Väghållare och kostnaderna för väghållningen

Väghållare är staten, som svarar för väghållningen och kostnaderna för den samt utövar de rättigheter som har grundats för väghållningen. Trafikverket är ansvarig myndighet i dessa frågor.

Av särskilda orsaker, till exempel om väghållningen sköts så att den till sin kvalitet eller omfattning håller en högre standard än vad den allmänna trafiken eller anpassningen av vägen till miljön kräver eller om någon drar särskild nytta av de åtgärder som vidtas, kan förutom väghållaren också någon annan enligt avtal delta i kostnaderna för väghållningen eller åta sig att se till att någon åtgärd som hänför sig till väghållningen vidtas.

För att säkerställa att trafiksystemet fungerar och för att genomföra lagens syften kan väghållaren av särskilda skäl och i enlighet med ett avtal delta i kostnaderna för andra åtgärder som hänför sig till väghållarens uppgifter än byggande och underhåll av landsvägar.

11 §

Väghållningsmyndighet

Väghållningsmyndighet är Trafikverket i enlighet med vad som särskilt föreskrivs i denna lag. Trafikverket svarar för landsvägsnätet och kostnaderna för det samt utövar de rättigheter som har grundats för väghållningen. I övrigt är det närings-, trafik- och miljöcentralen som är väghållningsmyndighet. Genom förordning av statsrådet kan det föreskrivas att någon annan statlig myndighet än närings-, trafik- och miljöcentralen är väghållningsmyndighet, om detta med tanke på väghållningen ska anses ändamålsenligt.

Trafikverket är det behöriga organ som avses i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/96/EG om förvaltning av vägars säkerhet och den administrativa myndighet som avses i artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/54/EG om minimikrav för säkerhet i tunnlar som ingår i det transeuropeiska vägnätet.

2 kap.

Planering av landsväg

17 §

Planering av väg och områdesplanering

En utredningsplan och en vägplan ska grunda sig på en sådan plan med rättsverkningar som avses i markanvändnings- och bygglagen och i vilken landsvägens sträckning och dess förhållande till övrig områdesanvändning har klarlagts. På ett område för vilket en plan med rättsverkningar håller på att utarbetas eller ändras kan åtgärder vidtas i syfte att utarbeta en utredningsplan eller en vägplan som grundar sig på målen för planen med rättsverkningar.

De riksomfattande målen för områdesanvändningen samt landskapsplaner och generalplaner ska beaktas på det sätt som bestäms i markanvändnings- och bygglagen. En utredningsplan eller en vägplan får inte godkännas i strid med en landskapsplan eller i strid med en generalplan med rättsverkningar. En utredningsplan kan godkännas i strid med en gällande detaljplan, om det förordas av kommunen. En vägplan kan godkännas i strid med en gällande detaljplan, om det är fråga om en avvikelse med små verkningar och om det förordas av kommunen och de fastighetsägare som direkt påverkas av avvikelserna.

Trots vad som bestäms i 1 mom. kan en landsväg planeras, om vägens sträckning och förhållande till övrig områdesanvändning med beaktande av vägens karaktär också utan en plan kan klarläggas i tillräcklig omfattning i samarbete med kommunen och landskapsförbundet.

En utredningsplan och en vägplan utarbetas med iakttagande av vad som bestäms i naturvårdslagen (1096/1996) och med stöd av den.

Planeringen av en väg ska vid behov dessutom grunda sig på planeringen avseende utvecklandet av trafiksystemet.

22 §

Vägplanens innehåll

I vägplanen kan ett sådant frisiktsområde som avses i 45 § 1 mom. anvisas som vägområde, om trafiksäkerheten i betydande grad anses kräva det.

23 §

Biområden och särskilda rättigheter som vägarbetet kräver

Av en vägplan ska biområdena och de vägförbindelser som behövs för användningen av dem framgå.

Om det i samband med byggandet av en landsväg är behövligt att för den tid under vilken vägarbetet pågår grunda rätt att ta väghållningsämne i begränsad mängd, att permanent eller temporärt placera marksubstanser som lösgörs vid vägarbetet, att använda ett område som tillfällig farväg, upplagsområde eller något annat dylikt område eller grunda rätt att använda eller anlägga en enskild väg som behövs i arbetet, kan det bestämmas om detta i vägplanen, i vilken det område eller den väg som behövs för ändamålet ska anges.

24 §

Enskilda vägars anslutningar och lantbruksanslutningar samt utloppsdiken i vägplanen

I syfte att främja trafiksäkerheten på en landsväg och landsvägens förmedlingskapacitet kan det i en vägplan ges bestämmelser om eller förbud mot anslutning av enskilda vägar till landsvägen och användningen av anslutningar till landsvägen. Bestämmelser och förbud som här avses kan också ges i fråga om sådana anslutningar som används uteslutande för körslor inom lant- eller skogsbruket (*lantbruksanslutning*).

Om användningen av en befintlig anslutning till en enskild väg eller en lantbruksanslutning förbjuds i vägplanen, ska det i planen bestämmas om anordnande av en ny vägförbindelse, varvid det vid behov kan bestämmas att en enskild väg eller en anslutning ska byggas på väghållningsmyndighetens bekostnad eller att rätt ska grundas till en befintlig enskild väg eller till en väg eller ett vägavsnitt som dragits in eller upphört som landsväg.

Är det för torrläggning av ett väg- eller biområde behövt att grunda rätt att hålla ett utloppsdike på någon annans mark eller rätt att leda avrinningsvatten till någon annans dike eller bäck, ska det bestämmas om detta i vägplanen, i vilken det område som behövs för utloppsdiket ska anges. På utloppsdiken tillämpas i övrigt det som i vattenlagen (587/2011) föreskrivs om dikning.

31 §

Planernas giltighetstid

Utarbetandet av en vägplan ska inledas inom åtta år från utgången av det år under vilket godkännandet av utredningsplanen för projektet har vunnit laga kraft. I annat fall förfaller beslutet om godkännande av utredningsplanen. Trafikverket kan förlänga utredningsplanens giltighetstid med högst fyra år, om de villkor som föreskrivs i 17 och 19 § alltjämt uppfylls. Utarbetandet av en vägplan anses ha påbörjats när detta kungjorts enligt 16 § 2 mom.

Beslutet om godkännande av en utredningsplan förfaller även till den del en vägplan som har utarbetats enligt planen har godkänts och beslutet om godkännande har vunnit laga kraft.

Beslutet om godkännande av en vägplan förfaller, om arbetet på vägen inte till någon del har påbörjats inom fyra år från utgången av det år under vilket vägplanen har vunnit laga kraft. Trafikverket kan förlänga tidsfristen med högst fyra år och av särskilda skäl med ytterligare en period på högst fyra år. Tidsfristen kan förlängas bara om vägplanen alltjämt uppfyller de villkor som föreskrivs i 17 och 22 §. Arbetet på vägen anses ha påbörjats när det område som behövs för vägändamålen har tagits i väghållarens besittning i enlighet med 56 §.

32 §

Uppföljning

Trafikverket ska systematiskt följa vägprojektets uppskattade och övriga verkningar och utnyttja resultaten av uppföljningen vid bedömningen av olika projekts verkningar och vid valet av planeringslösningar.

32 a §

Hur järnväg beaktas vid planeringen av en väg

De ändringar som byggandet av en landsväg medför för en järnväg kan anvisas i den plan som gäller byggandet av landsvägen.

34 §

Begränsat underhåll

Väghållningsmyndigheten kan av särskilda skäl besluta att en viss landsväg eller en viss del av en landsväg inte hålls i det skick som avses i 33 §. En sådan väg eller del av en väg stängs av för allmän trafik och avstängningen anvisas med vägmärke. Polisen och räddningsmyndigheterna ska underrättas om avstängningen av en väg eller en del av den, om avstängningen kan ha betydelse för skötseln av deras brådskande uppdrag. Avstängningen av en väg eller en del av en väg ska vid behov tillkännages genom kungörelse.

Väghållningsmyndigheten kan besluta att en del av en viss gångbana eller cykelbana eller av en kombinerad eller parallell cykelbana och gångbana vilka hör till en landsväg hålls i skick utan halkbekämpning.

36 §

Tillfällig farväg

Om trafiken på en landsväg förhindras eller måste begränsas till följd av att landsvägen eller en konstruktion som hör till den har rasat eller riskerar att rasa eller till följd av exceptionella naturförhållanden, eller om ett vägarbete av särskilda skäl förutsätter det, har väghållningsmyndigheten rätt att ordna en tillfällig farväg på någon annans mark tills hindret eller begränsningen har avlägsnats. Innan farvägen ordnas ska fastighetens ägare eller innehavare om möjligt ges tillfälle att bli hörd. Dessutom ska ett väglag som avses i lagen om enskilda vägar om möjligt ges tillfälle att bli hört, om den enskilda vägen finns på fastigheten i fråga eller gränsar till den. Beträffande underhållet av en sådan farväg som avses i detta moment tillämpas det som bestäms i 33 §.

Om trafiken på en landsväg förhindras till följd av en trafikolycka eller av någon annan liknande orsak får den som enligt 49 § i vägtrafiklagen (267/1981) reglerar trafiken ordna en tillfällig farväg på någon annans mark tills hindret har avlägsnats.

37 §

Anslutning till landsväg

Trots förbud eller bestämmelser som avses i 24 § 1 mom. kan väghållningsmyndigheten tillåta anslutning av en enskild väg till en landsväg som är underkastad förbud eller användning av en förbjuden anslutning eller ändring av anslutningens användningsändamål, om en ändamålsenlig användning av en fastighet kräver det och trafiksäkerheten inte äventyras av anslutningen eller användningen av den. Om fastigheten behöver en lantbruksanslutning ska tillstånd beviljas för att anlägga en sådan i anslutning till en väg som avses i detta moment, om trafiksäkerheten inte äventyras av anslutningen och dess läge. Tillståndet kan förenas med behövliga villkor.

Tillstånd för att ansluta en enskild väg till någon annan än en sådan landsväg som avses i 1 mom. ska beviljas, om anslutningen behövs för nyttjandet av en fastighet och anslutningen och dess läge är sådana att trafiksäkerheten inte äventyras av anslutningen eller användningen av den. Tillståndet kan förenas med behövliga villkor. En lantbruksanslutning får enligt väghållningsmyndighetens anvisningar anslutas till en väg som avses i detta moment, om trafiksäkerheten inte äventyras. Väghållningsmyndigheten ska i god tid underrättas om anläggandet av en sådan lantbruksanslutning innan åtgärder vidtas.

Om det i syfte att anlägga en snöskoterled som avses i terrängtrafiklagen (1710/1995) eller någon annan därmed jämförbar trafikförbindelse är behövligt att på vägområdet anlägga ett övergångsställe för korsande av landsvägen, kan väghållningsmyndigheten bevilja tillstånd för denna åtgärd, om övergångsstället inte äventyrar trafiksäkerheten eller medför olägenhet för väghållningen. Tillståndet kan förenas med behövliga villkor.

Det som föreskrivs i 1—3 mom. gäller inte motorvägar eller motortrafikleder eller de nationellt viktiga stomvägar som avses i 4 § 3 mom. och för vilka bestämmelser om tillträde kan ges endast i vägplanen. För en stomvägs del kan väghållningsmyndigheten av särskilda skäl bevilja tillstånd till anläggande av en anslutning enligt 1 mom. eller ett övergångsställe enligt 3 mom.

38 §

Anläggande, underhåll eller ändring av anslutning eller övergångsställe

Väghållare som svarar för en enskild väg och innehavare av en lantbruksanslutning är skyldiga att anlägga sin anslutning och hålla den i skick enligt väghållningsmyndighetens anvisningar så att den inte äventyrar trafiken eller medför olägenhet för underhållet av landsvägen.

Om en befintlig anslutning till en enskild väg eller en lantbruksanslutning till följd av ändrad eller avsevärt ökad användning orsakar fara för trafiken eller medför olägenhet för underhållet av landsvägen, är den väghållare som svarar för den enskilda vägen eller innehavaren av lantbruksanslutningen skyldig att på egen bekostnad enligt väghållningsmyndighetens anvisningar utföra sådana ändringar i fråga om anslutningen eller i undantagsfall även i fråga om anslutningsområdet att den fara eller olägenhet som anslutningen förorsakar avlägsnas eller minskas, samt att vid behov ansöka om nytt tillstånd för anslutningen.

Vad som föreskrivs i 1 och 2 mom. gäller i fråga om ett övergångsställe på en landsväg också den som håller en snöskoterled eller en annan därmed jämförbar trafikförbindelse.

Om den som åläggs skyldigheter med stöd av 1—3 mom. försummar dessa skyldigheter, får väghållningsmyndigheten utföra åtgärderna på den försumliges bekostnad eller avbryta byggarbetet på det sätt som föreskrivs i viteslagen (1113/1990).

40 §

Avlägsnande av anslutning

I samband med byggandet av en landsväg avlägsnar väghållningsmyndigheten på egen bekostnad en anslutning som är förbjuden i vägplanen eller förhindrar användningen av anslutningen, när en ersättande trafikförbindelse har ordnats.

Väghållningsmyndigheten kan på egen bekostnad avlägsna en anslutning som står i strid med detaljplanen eller förhindra användningen av anslutningen, om en godtagbar ersättande trafikförbindelse har ordnats. Innan åtgärder vidtas ska fastighetens ägare eller innehavare samt den enskilda vägens väglag ges tillfälle att bli hörda. Om anslutningen används allmänt för trafik, ska ärendet kungöras.

42 §

Arbete på vägområde samt placering av konstruktioner, anläggningar och anordningar på vägområde

För arbete på vägområde samt för placering av konstruktioner, anläggningar och anordningar på vägområde krävs det tillstånd av väghållningsmyndigheten. Tillstånd får beviljas om åtgärden inte orsakar fara för trafiken eller medför olägenhet för väghållningen. Tillstånd för placering av konstruktioner, anläggningar eller anordningar som är nödvändiga med tanke på ett fungerande samhälle ska dock beviljas om placeringen inte orsakar fara för trafiken och inte medför mer än ringa olägenhet för väghållningen.

Den som beviljats tillstånd är skyldig att utföra det arbete som avses i 1 mom. och att underhålla konstruktioner, anläggningar och anordningar enligt väghållningsmyndighetens föreskrifter. Tillståndsinnehavaren är skyldig att på egen bekostnad göra de ändringar

som väghållningsmyndigheten kräver eller att flytta eller avlägsna en konstruktion, anläggning eller anordning, om nyttjandet av den orsakar sådan fara eller olägenhet som avses i 1 mom.

Om tillstånd inte krävs på grund av bestämmelser i någon annan lag, ska det göras en anmälan om åtgärden till väghållningsmyndigheten i god tid innan åtgärden vidtas.

Om inte något annat följer av 1 eller 3 mom., 8 § 1 mom. eller 42 a § 1 mom., krävs det tillstånd av väghållningsmyndigheten för att ett vägområde och sådana konstruktioner, anläggningar och anordningar som finns på vägområdet ska få användas för andra ändamål än landsvägsändamål.

Tillstånd krävs dock inte för placering av en i 52 a § avsedd tillfällig annons på vägområde.

Trafikverket får meddela närmare föreskrifter om innehållet i tillståndsansökningar och anmälningar, om de tekniska egenskaperna hos och placeringen av konstruktioner, anläggningar och anordningar samt om arrangemangen under den tid arbetet pågår. I fråga om el- och telekablar kan Trafikverkets föreskrifter gälla endast kablarnas yttre skyddskonstruktioner och placering samt arrangemangen under den tid arbetet pågår.

42 a §

Placering av vissa kablar på vägområde

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 42 § 1 mom. kan det göras en anmälan till väghållningsmyndigheten om placeringen av el- och telekablar samt tillhörande kabelskåp och kabelbrunnar på vägområde när det är fråga om

1) kablar som ska passera under en landsväg eller en gångbana och en cykelbana som hör till en landsväg,

2) en förlängning av en kabel som löper i vägens längdriktning eller en korsande kabel som ansluter till den men som sträcker sig utanför vägområdet eller passerar under en landsväg,

3) luftledningarna som korsar en landsväg eller en gångbana och en cykelbana som hör till en landsväg,

4) luftledningarna som löper i vägens längdriktning och som placeras utanför vägområdet invid en landsväg, men vars ledningsområde sträcker sig till vägområdet,

5) nya kundanslutningar inom bredbandsprojekt, när anslutningen har skaffats först efter det att byggarbetet redan inletts,

6) kablar som löper i vägens längdriktning, när kablarna enbart placeras i redan befintliga rörledningar som löper i vägens längdriktning.

Till anmälan ska det fogas en redogörelse för kabelns ägare, kabelns placering, förhållanden på och grunduppgifter om platsen, hur arbetet utförs och vem som utför det, trafikarrangemangen under den tid arbetet pågår samt vilken dag åtgärden enligt planerna ska inledas. Anmälan ska göras senast 21 dagar före den dag då åtgärden enligt planerna ska inledas.

Efter att väghållningsmyndigheten har tagit emot anmälan kan myndigheten förbjuda åtgärden före den dag åtgärden enligt planerna ska inledas, om myndigheten bedömer att placeringen av kabeln äventyrar trafiksäkerheten eller medför mer än ringa olägenhet för väghållningen. Den planerade åtgärden får inte inledas före den dag som angetts i anmälan.

Trafikverket får meddela närmare föreskrifter om innehållet i anmälan, om de i 1 mom. avsedda el- och telekablarnas yttre skyddskonstruktioner och placering samt om arrangemangen under den tid arbetet pågår.

För placering av kablar som avses i 1 mom. behövs dock ett tillstånd enligt 42 § 1 mom. när

1) åtgärden gäller vägområdet för en motorväg eller en motortrafikled,

- 2) åtgärden gäller ett område med grundvattenskydd,
- 3) åtgärden förutsätter ingrepp i en sprängstenskonstruktion, eller
- 4) avståndet från den plats där kabeln ska passera under vägområdet till en gångtunnels, rörbros eller trummas konstruktion är mindre än fem meter eller till annan brokonstruktion mindre än 25 meter.

Bestämmelser om den anmälan om placeringen av kablar som ska göras till Kommunikationsverket finns i lagen om sambyggnad och samutnyttjande av nätinfrastuktur (276/2016).

42 b §

Skyldighet att flytta, skydda och avlägsna

Om väghållningsmyndigheten anser att det för att flytta eller förbättra en väg eller för annan väghållning krävs att en konstruktion, anläggning eller anordning som med stöd av denna lag placerats på vägområde ska skyddas, flyttas eller avlägsnas, är det konstruktions-, anläggningens eller anordningens ägare som svarar för kostnaderna för åtgärden.

Den åtgärd som avses i 1 mom. ska i fråga om högst tre kunders kundanslutningar till el- och telekablar utföras inom tre månader och i fråga om andra konstruktioner, anläggningar och anordningar på vägområde inom sex månader från väghållarens eller väghållningsmyndighetens anmälan. Väghållningsmyndigheten kan också bestämma att tidsfristen ska vara längre än så eller förlänga tiden, om detta behövs för att åtgärden ska kunna utföras under den tjälfria perioden, eller av någon annan motsvarande orsak.

Väghållningsmyndigheten svarar dock för kostnaderna för flyttandet, skyddandet och avlägsnandet, om objektet ursprungligen har varit placerat utanför vägområdet eller om väghållningsmyndigheten inte har underrättat den som beviljats tillstånd om att objektet under handläggningsåret av ärendet eller inom fem år kommer att omfattas av ett väghållningsarbete som inte är en punktåtgärd och som kräver att konstruktionen, anläggningen eller anordningen flyttas eller avlägsnas. Vid ersättandet av flyttkostnader beaktas objektets ålder samt den kapacitetsökning som den ersättande kabeln medför.

Trafikverket får meddela närmare föreskrifter om hur de åtgärder som avses i denna paragraf ska genomföras, om tidsfrister för genomförandet samt om andra tekniska omständigheter som gäller åtgärderna. Trafikverket får också meddela närmare föreskrifter om hur objektets ålder och den kapacitetsökning som den ersättande kabeln medför ska beaktas vid ersättandet av de flyttkostnader som avses i 3 mom.

4 kap.

Begränsningar i markanvändningen som gäller områden utanför landsvägsområdet

44 §

Skyddsområde för landsväg

Skyddsområdet för en landsväg sträcker sig 20 meter från mittlinjen av landsvägens körbana eller, om det finns flera körbanor, från den närmaste körbanans mittlinje. I fråga om en viss väg eller del av en väg kan det i vägplanen av särskilda skäl anvisas ett kortare avstånd än 20 meter eller avståndet förlängas till högst 50 meter. I fråga om en reservlandningsplats som hör till vägen kan avståndet förlängas till högst 300 meter och i längdriktning med 750 meter i vardera ändan av landningsplatsen.

Byggnader får inte finnas på ett skyddsområde. Väghållningsmyndigheten har då trafiksäkerheten så kräver samt vid en reservlandningsplats även av flygsäkerhetsskäl rätt att avlägsna växtlighet från skyddsområdet.

566/2016

45 §

Frisiktsområde för landsväg

46 §

Anläggningar och anordningar samt åtgärdsbegränsningar utanför vägområdet

Upplag, stängsel eller andra anläggningar eller anordningar får inte finnas inom en landsvägs skydds- eller frisiktsområde, om de eller användningen av dem kan äventyra trafiksäkerheten eller medföra olägenhet för väghållningen.

Inom en landsvägs skydds- eller frisiktsområde får inte markytans form ändras eller dikning eller andra schaktningsarbeten utföras på ett sådant sätt att ändringen kan äventyra trafiksäkerheten eller medföra olägenhet för väghållningen.

52 §

Reklam och annonsering invid vägar

Sådana reklamaffischer och annonser avsedda för trafikanter på en landsväg som sätts upp utanför ett detaljplaneområde, eller inom ett detaljplaneområde på ett trafikområde som avses i 83 § 4 mom. i markanvändnings- och bygglagen, ska utformas och placeras så att de inte äventyrar trafiksäkerheten eller medför olägenhet för väghållningen och så att de så väl som möjligt passar in i omgivningen.

Det ska göras en anmälan till väghållningsmyndigheten om uppsättande av en reklamaffisch eller annons som avses i 1 mom., om inte något annat föreskrivs nedan. Till anmälan ska fogas en redogörelse för reklamaffischen eller annonsen och den plats där den placeras samt utredning om fastighetsägarens eller fastighetsinnehavarens samtycke till att den sätts upp.

Om uppsättandet av reklamaffischen eller annonsen inte uppfyller kraven i 1 mom., ska väghållningsmyndigheten inom 30 dagar från det att anmälan inkommit fatta ett beslut där myndigheten antingen kan förbjuda att reklamaffischen eller annonsen sätts upp eller ställa behövliga villkor för uppsättandet. Reklamaffischen eller annonsen får inte sättas upp före utgången av denna tid. Väghållningsmyndigheten kan dock i ett beslut som fattas med anledning av anmälan tillåta att reklamaffischen eller annonsen sätts upp före den tidpunkt som nämns ovan. En reklamaffisch eller en annons får vara på den anmälda platsen i 10 år, om inte väghållningsmyndigheten bestämmer att tiden ska vara kortare än det.

Väghållningsmyndigheten kan begära utlåtande av kommunen med anledning av anmälan. Om någon annan myndighet än närings-, trafik- och miljöcentralen är väghållningsmyndighet, kan utlåtande också begäras av närings-, trafik- och miljöcentralen.

52 a §

Undantag från anmälningsskyldigheten

Den anmälningsskyldighet som avses i 52 § gäller dock inte tillfällig annonsering som hänför sig till mötes-, informations-, nöjes- eller bröllopsevenemang eller andra jämförbara evenemang och inte heller samhällliga, politiska eller andra ideologiska evenemang. Annonser för sådana evenemang får placeras ut tidigast en månad i förväg och de ska tas bort senast en vecka efter evenemanget. Anmälningsskyldigheten gäller inte heller sådan annonsering eller reklam på en byggnad eller i dess närhet som gäller den verksamhet som bedrivs där eller de produkter som säljs där.

566/2016

52 b §

Bemyndigande att meddela föreskrifter

Trafikverket får meddela behövliga föreskrifter om innehållet i den anmälan till väghållningsmyndigheten som avses i 52 § och om anmälningsförfarandet. Dessutom får Trafikverket för att garantera trafiksäkerheten meddela närmare föreskrifter om de tekniska egenskaperna hos och placeringen av sådana reklamaffischer och annonser som avses i 52 och 52 a §.

53 a §

Hur järnväg beaktas vid en landsvägsförrättning

De ändringar som anvisats beträffande en järnväg i en sådan vägplan som avses i 32 a § behandlas och avgörs vid en landsvägsförrättning. Av de områden som löses in för landsvägs- och järnvägsändamål bildas separata inlösningsenheter. Inlösnings- och ersättningsregleras i övrigt i 5 kap. i banlagen (110/2007).

56 §

Besittningstagande

De vägområden som anvisats i en vägplan och de övriga områden som i vägplanen anvisats väghållaren samt de rättigheter som ska grundas tas i väghållarens besittning vid en tidpunkt som fastställs vid en tillträdessyn i samband med landsvägsförrättningen. I väghållarens besittning tas det område som i vägplanen anvisats för en enskild väg eller för en anslutning till dess att vägen eller anslutningen har anlagts. I samband med besittningstagandet får väghållaren rätt att använda områdena och utöva rättigheterna för de ändamål som anges i vägplanen, trots andra rättigheter som hänför sig till fastigheten. Det besittningstagande som avses i detta moment kan ske också stegvis, i enlighet med väghållningsmyndighetens anvisningar.

Om besittningstagandet medför en påföljd som avses i 57 § 2 mom. i inlösningslagen, kan inlösningskommissionen på yrkande av den som saken gäller bestämma att besittningstagandet till denna del får ske tidigast när en tidsperiod på högst tre månader, utsatt av kommissionen, har förflutit sedan förskottsersättning eller den ersättning som bestämts vid den första förrättning som avses i 62 § 2 mom. har betalats till den som saken gäller.

Vid en sådan vägförbättring som avses i 21 § och som bedöms ha ringa verkningar kan besittningstagande ske enligt avtal. Efter besittningstagandet ska väghållningsmyndigheten dock utan dröjsmål ansöka om en landsvägsförrättning.

Om överenskommelse inte nås om att avlägsna eller flytta egendom från ett område som tagits i besittning, ska väghållningsmyndigheten för ägaren eller innehavaren av den egendom som ska avlägsnas sätta ut en skälig och med tanke på vägarbetet lämplig tidsfrist, efter vars utgång egendomen avlägsnas av väghållningsmyndigheten. Väghållningsmyndigheten ska i sådana fall innan egendomen avlägsnas, om möjligt, underrätta egendomens ägare eller innehavare om detta.

Måste byggnader, upplag eller anordningar eller träd, växande gröda eller annan växtlighet avlägsnas eller flyttas från ett område som ska upplåtas eller har upplåtits för vägändamål, ska utöver den därigenom orsakade skadan eller olägenheten även de kostnader som sakägaren åsamkas på grund av avlägsnandet eller flyttningen ersättas.

56 a §

Överlåtelse av en enskild väg

En sådan enskild väg som avses i 56 § 1 mom. överlåts till vägdelägarna eller fastighetens ägare vid den tidpunkt som väghållningsmyndigheten bestämmer, efter att det vid en landsvägsförrättning har fattats beslut om vägdelägarna och om hur ansvaret för vägens underhåll fördelas mellan delägarna. Detta är fallet även om förrättningen är föremål för ändringsökande. För att vägen ska kunna överlåtas är det möjligt att fatta ett temporärt beslut om vägdelägarna och om fördelningen av ansvaret för underhållet under den tid landsvägsförrättningen pågår.

63 §

Ägoreglering

Vid en landsvägsförrättning ska behovet av ägoregleringar utredas. Behovet av ägoreglering utreds och avgörs dock genom nyskifte enligt 67 § 4 mom. i fastighetsbildningslagen i stället för vid en landsvägsförrättning, om förrättandet av nyskifte har inletts vid tidpunkten för landsvägsförrättningen. Vid ett sådant nyskifte iakttas 64—67 § i denna lag utöver vad som bestäms i fastighetsbildningslagen och i 82 § i inlösningslagen.

Som ägoregleringsåtgärd kan ägobyte företas mellan fastigheter eller, om detta inte kan genomföras på lämpligt sätt, ett område överföras från en fastighet till en annan mot fullt vederlag i pengar. Vad som här föreskrivs om fastigheter gäller också för en väg eller en del av en väg som dras in eller upphör som landsväg.

På ägobyte och överföring av ett område vid en landsvägsförrättning tillämpas det som bestäms i 59, 65 och 66 § i fastighetsbildningslagen, om inte något annat följer av 64—66 § i denna lag.

67 §

Utvidgning av inlösen

Om användningen av en fastighet eller en del av en fastighet orsakas betydande olägenhet på grund av splittring av ägorna, minskad ägoareal eller förbud enligt 44 och 45 § som orsakas av en landsväg, eller av någon annan därmed jämförbar orsak, och olägenheten inte kan avlägsnas eller väsentligen lindras genom ägoregleringar, har fastighetens ägare rätt att kräva att väghållaren löser in fastigheten eller en del av den, om fastighetsägaren inte önskar ersättning för olägenheten. Om byggandet av en landsväg av någon annan anledning orsakar betydande skada eller olägenhet för användningen av en fastighet eller en del av en fastighet, har fastighetens ägare rätt att i stället för ersättning kräva att väghållaren löser in fastigheten eller en del av den. Väghållaren har rätt att lösa in fastigheten eller en del av den, om den ersättning för olägenhet eller det skadestånd som avses i detta moment skulle vara betydande i jämförelse med värdet på fastigheten eller fastighetsdelen.

I vägplanen kan väghållaren ges rätt att lösa in en fastighet eller en del av den, om kostnaderna för att undanröja eller minska de skadliga verkningar som landsvägen medför för fastigheten eller en del av den eller kostnaderna för att ordna en ny trafikförbindelse i stället för den förbindelse som landsvägen skär av skulle vara betydande i jämförelse med värdet på fastigheten eller fastighetsdelen. Av vägplanen ska det i detta fall framgå hur stora kostnaderna för undanröjandet eller minskandet av de skadliga verkningarna eller för anordnandet av en ny trafikförbindelse är i jämförelse med värdet på fastigheten eller fastighetsdelen.

Av de fastigheter eller fastighetsdelar som löses in med stöd av 1 eller 2 mom. bildas med iakttagande av 49 a § 1 mom. i inlösningslagen en eller flera inlösningsenheter som är separata från vägområdet.

73 §

Ersättning för utredningsarbete och för vissa andra åtgärder

Det som i 1 mom. bestäms om ersättning för skada eller olägenhet som en fastighet orsakas genom att en tillfällig farväg ordnas eller nyttjas gäller också ersättning till vägdelägarna eller väglaget, då ett sådant har grundats för en väg, för sådana skador eller olägenheter som landsvägstrafiken orsakat en enskild väg då den använts som tillfällig farväg.

74 §

Övriga ersättningar och landsvägsförrättning som gäller ersättningar

Om en landsväg orsakar en fastighet någon annan skada eller olägenhet än vad som avses i detta kapitel, är fastighetens ägare berättigad till ersättning av väghållaren. Om skadan eller olägenheten är betydande, har fastighetens ägare rätt att kräva att väghållaren löser in fastigheten eller en del av den, om fastighetsägaren inte önskar ersättning för sin förlust. Om överenskommelse om ersättningen eller inlösningsfrågan inte nås, ska frågan avgöras vid en landsvägsförrättning.

Om en ersättnings- eller inlösningsfråga som följer av denna lag tas till behandling i annat fall än vid en landsvägsförrättning eller om ersättningen kan bestämmas först sedan landsvägsförrättningen har avslutats och överenskommelse inte nåts om ersättningarna, ska ersättningsfrågan avgöras vid en landsvägsförrättning som företas på ansökan av väghållaren eller den som yrkar på ersättning.

80 §

Deponering av ersättning som är stridig

När väghållningsmyndigheten anför besvär över ersättningar som bestämts vid en landsvägsförrättning kan den del av ersättningen som bestridits deponeras. På deponeringen tillämpas det som bestäms i 52 § 2 och 3 mom. samt i 70 § i inlösningslagen.

83 §

Obetydliga ersättningar

Om det totala belopp som inlösningskommissionen har bestämt att väghållningsmyndigheten ska betala till en och samma sakägare inte överstiger 20 euro, behöver beloppet inte betalas eller deponeras.

84 §

Ersättningsfria överlåtelse

Staten har inte rätt till ersättningar enligt denna lag. Ersättningsberättigade är dock affärsverk enligt lagen om statliga affärsverk (1062/2010). Statsrådet kan av särskilda skäl också fatta annat beslut om statens rätt till ersättning.

När en enskild väg eller en gata ändras till landsväg övergår väglagets eller vägdelägarnas vägområde och gatuområde utan ersättning till väghållaren.

89 §

Indragning av landsväg

Om en landsväg inte längre används för allmän trafik kan den dras in. Vägen upphör att vara landsväg vid utgången av det kalenderår under vilket beslutet om godkännande av den vägplan som gäller indragningen har vunnit laga kraft. När vägen upphör att vara landsväg upphör väghållarens rätt till vägen.

90 §

Konstruktioner och anordningar på ett tidigare vägområde

Det som i väghållningssyfte byggts eller placerats på ett tidigare vägområde övergår till områdets ägare, om inte väghållningsmyndigheten för bort det inom ett år från det att vägen upphört eller överlåter det till någon annan. I vägplanen ska det påvisas huruvida området behövs som enskild väg eller som gata och om det på området finns konstruktioner eller anordningar som kräver särskilt underhåll. Området ska lämnas i ett sådant skick att dess användning för nämnda syfte inte försvåras. Ansvar för konstruktionerna och anordningarna övergår på den som håller den enskilda vägen eller gatan när landsvägen upphör.

Om en landsväg som upphör eller dras in inte behövs för det ändamål som nämns i 1 mom. ska de åtgärder som behövs för att återställa det tidigare vägområdet i ursprungligt skick anges i vägplanen. Väghållningsmyndigheten ska inom ett år från det att vägen upphört vidta dessa åtgärder på egen bekostnad.

Rätten att med stöd av 42 eller 42 a § placera konstruktioner, anläggningar och anordningar på ett vägområde förblir gällande i enlighet med det tillstånd som väghållningsmyndigheten beviljat eller den anmälan som gjorts till väghållningsmyndigheten då vägområdet övergår till en ny ägare.

91 §

Överföring av ett tidigare vägområde

Om inte något annat följer av 88 § 1 mom. övergår ett vägområde som väghållaren äger och som hör till en landsväg som upphört, kostnadsfritt från väghållaren till den fastighet som ligger närmast invid. Inom ett detaljplaneområde eller ett område för vilket kommunen beslutat utarbeta en detaljplan övergår vägområdet i kommunens ägo. I 93 § i markanvändnings- och bygglagen finns bestämmelser om att ett vägområde övergår i kommunens ägo när en detaljplan träder i kraft.

Vad som bestäms i 1 mom. gäller också för tidigare vägområden enligt 112 § 6 mom. som använts för andra vägändamål efter det att väghållningsmyndigheten dragit in användningen av området på det sätt som avses i 88 § 2 mom.

Har en landsvägs vägområde enligt 58 § 1 mom. och 112 § 4 och 5 mom., som har innehafts med vägrätt och som har upphört, i detaljplanen anvisats som allmänt område enligt 83 § 1 mom. i markanvändnings- och bygglagen, ska vägrätter som belastat ägarens eller innehavarens rättigheter beaktas vid bestämmandet av eventuell ersättning för ett sådant område i samband med genomförandet av detaljplanen.

Vägområdet övergår till de angränsande fastigheterna längs mittlinjen av det område som vägens körbana eller körbanor bildar. Rån mellan fastigheter som gränsar till varandra fortsätter på vägområdet från dess gräns lodrätt mot mittlinjen. Trots vad som sagts ovan får en rå vid rågång på det tidigare vägområdet rätas ut och andra sådana råjusteringar göras som med hänsyn till fastighetsindelningen är ändamålsenliga så att till arealen

små områden av ringa värde byts ut mellan fastigheterna eller, om inget lämpligt vederlagsområde finns, övergår från en fastighet till en annan.

95 §

Indragning av biområde

Väghållningsmyndigheten drar in ett biområde när det inte längre behövs för det ändamål som det har grundats för. När ett biområde dras in upphör samtidigt den vägrätt som hänfört sig till området.

Ett sådant indraget biområde enligt 2 § 2 mom. i fastighetsregisterlagen (392/1985) som har införts som annan registerenhet i fastighetsregistret ska vid en landsvägsförrättning bestämmas höra till den fastighet från vilken det har upplåtits för vägändamål eller, om denna fastighet inte längre existerar, till den fastighet eller de fastigheter där biområdet område-mässigt passar bäst.

Om indragningen av ett biområde för någon medför nytta som inte ska anses vara obetydlig, är denne skyldig att ersätta väghållningsmyndigheten för den erhållna nyttan. Om överenskommelse om ersättningen inte nås ska frågan avgöras vid en landsvägsförrättning.

95 a §

Indragning och överlåtelse av en del av ett vägområde

Väghållningsmyndigheten får dra in sådana delar av ett vägområde som inte behövs för landsvägsändamål. Väghållarens rätt till en indragen del av ett vägområde upphör då beslutet om indragning har fattats. Väghållningsmyndigheten ska utan dröjsmål ansöka om en landsvägsförrättning när en del av ett vägområde har dragits in. Vid behov kan en vägplan utarbetas och godkännas för indragning av en del av ett vägområde.

En indragen del av ett vägområde som är i väghållarens ägo överförs vid landsvägsförrättningen till den fastighet som ligger närmast invid, med iakttagande av vad som i fastighetsbildningslagen bestäms om styckning. Om indragningen av en del av ett vägområde har inletts på initiativ av någon annan än väghållningsmyndigheten, svarar den som inlett ärendet för landsvägsförrättningens förrättningskostnader. På ersättandet av den nytta som erhålls vid indragningen av en del av ett vägområde som är i väghållarens ägo tillämpas det som bestäms i 95 § 3 mom.

På det som i väghållningssyfte byggts eller placerats på en indragen del av ett vägområde tillämpas det som bestäms i 90 § 1 mom.

Trots det som bestäms i 1 mom. har Trafikverket rätt att överlåta sådana delar av ett vägområde som inte behövs för väghållningen. På överlåtelsen tillämpas det som bestäms i lagen om rätt att överlåta statlig fastighetsförmögenhet (973/2002).

99 a §

Avgifter

För ett tillstånd som väghållningsmyndigheten beviljat med stöd av denna lag och för ett beslut som fattats med anledning av en anmälan tas det ut en avgift enligt lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992). Närmare bestämmelser om avgiften utfärdas genom förordning av statsrådet.

101 §

Administrativa tvångsmedel

Väghållningsmyndigheten kan förbjuda den som bryter mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats eller föreskrifter som meddelats med stöd av den att fortsätta med eller upprepa det lagstridiga förfarandet. Väghållningsmyndigheten kan också föreskriva att den som bryter mot denna lag eller mot bestämmelser som utfärdats eller föreskrifter som meddelats med stöd av den ska fullgöra sin skyldighet. Väghållningsmyndigheten kan förena sitt beslut med vite eller med hot om att den försummade åtgärden vidtas på den försumligen bekostnad eller att verksamheten avbryts. I fråga om vite, tvångsutförande och avbrytande tillämpas i övrigt viteslagen.

Om en brådskande åtgärd krävs för att avlägsna en fara som omedelbart hotar trafiken eller om det är fråga om rättelse av en olovlig åtgärd som riktar sig mot ett vägområde, är väghållningsmyndigheten berättigad att vidta åtgärden eller att rätta till den olovliga åtgärden på bekostnad av den som är skyldig att rätta till den.

Om väghållningsmyndigheten förhindras att utföra ett tjänsteuppdrag som avses i 2 mom. eller ett utredningsarbete som avses i 16 § 1 mom. ska polisen på väghållningsmyndighetens begäran ge handräckning.

103 §

Delgivning och delfående av beslut

Trafikverket sänder besluten om godkännande av utredningsplaner och vägplaner samt om förlängning av deras giltighetstid till väghållningsmyndigheten. Väghållningsmyndigheten ska i syfte att delge beslutet sända beslutet och de handlingar som utgör grund för beslutet till den kommun som saken gäller. Kommunen ska meddela att beslutet och handlingarna är framlagda på det sätt som kommunala tillkännagivanden offentliggörs i kommunen enligt kommunallagen (410/2015). Beslutet och handlingarna ska vara offentligt framlagda i kommunen under 30 dagar. Delfäendet anses ha skett när beslutet lades fram offentligt.

Ett sådant beslut om godkännande av en vägplan som är av ringa betydelse kan delges genom bevislig delgivning enligt vad som bestäms i förvaltningslagen. Bestämmelser om delgivning av beslut på elektronisk väg finns i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003).

105 §

Ändringssökande

Omprövning av ett beslut som gäller behörighetsintyg enligt 43 f § får begäras hos Trafiksäkerhetsverket på det sätt som anges i förvaltningslagen.

Beslut av statsrådets allmänna sammanträde får överklagas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen på det sätt som anges i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Andra beslut som fattats med stöd av denna lag och beslut som har meddelats med anledning av en begäran om omprövning får överklagas genom besvär hos förvaltningsdomstolen på det sätt som anges i förvaltningsprocesslagen.

Beslut av förvaltningsdomstolen får överklagas genom besvär endast om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

Besvär över väghållningsmyndighetens beslut i fall som avses i 37 §, 38 § 2 mom., 42 § 1 mom., 42 a och 47 §, 48 § 2 mom. och 52 § ska anföras hos den förvaltningsdomstol inom vars domkrets anslutningen, övergångsstället, vägområdet, fastigheten eller reklamaffischen eller annonsen i fråga finns.

Kommunen, närings-, trafik- och miljöcentralen och landskapsförbundet har rätt att anföra besvär över ett sådant beslut om godkännande av en utredningsplan eller vägplan vars verkningar sträcker sig till kommunens område eller myndighetens verksamhetsområde.

En sådan lokal eller regional sammanslutning eller stiftelse som är registrerad har rätt att i ärenden som hör till dess verksamhetsområde anföra besvär över ett sådant beslut om godkännande av en utredningsplan eller vägplan vars verkningar sträcker sig till sammanslutningens eller stiftelsens verksamhetsområde.

Besvär som gäller ett sådant beslut om godkännande av en utredningsplan eller en vägplan som ska anses vara av samhällelig vikt ska behandlas skyndsamt.

Bestämmelser om sökande av ändring i beslut som fattats vid landsvägsförrättningar finns i 87 §.

107 §

Omedelbar verkställighet av beslut

Ett beslut om godkännande av en utredningsplan eller en vägplan eller om förlängning av dess giltighetstid kan verkställas trots besvär, om inte fullföljdsdomstolen bestämmer något annat.

I ett beslut som väghållningsmyndigheten meddelar med stöd av 48 § 2 mom. kan det bestämmas att beslutet får verkställas trots besvär.

108 §

Kungörelse

Ska kungörelse, förordnande, förbud eller något annat ärende delges offentligt enligt denna lag eller enligt bestämmelser som utfärdats med stöd av den och har inte bestämmelser om på vilket sätt delgivningen ska ske utfärdats särskilt, ska väghållningsmyndigheten informera om ärendet genom att under minst 30 dagar kungöra det på det sätt som kommunala tillkännagivanden offentliggörs i kommunen. Angående offentliggörande av kungörelsen ska det annonseras i minst en tidning med allmän spridning inom det område som påverkas av verksamheten, om inte ärendet är av ringa betydelse eller annonsering annars är uppenbart onödigt. Delfående anses ha ägt rum den sjunde dagen efter det att kungörelsen offentliggjordes, vilket ska konstateras i kungörelsen och meddelandet.

Denna lag träder i kraft den 15 august 2016.

Sådana vägplaner som gäller indragning av en landsväg och ärenden om förlängning av tidsfristen för beslut om godkännande av en vägplan som är anhängiga hos kommunikationsministeriet vid ikraftträdandet av denna lag behandlas och avgörs enligt de bestämmelser som gällde ikraftträdandet.

Utredningsplaner och vägplaner som har börjat utarbetas före ikraftträdandet av denna lag behandlas och avgörs enligt de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

Denna lag tillämpas på frågor som ska avgöras vid landsvägsförrättningar som inletts före ikraftträdandet av denna lag, när frågorna tas till avgörande vid förrättningen efter ikraftträdandet av denna lag.

De undantag från förbudet att sätta upp utomhusreklam som beviljats före ikraftträdandet av denna lag gäller till och med den 31 december 2019, om inte en kortare giltighetstid har angetts i beslutet om beviljande av undantag. Den som satt upp reklamaffischen eller annonsen ska före giltighetstidens utgång göra en anmälan enligt 52 § eller avlägsna reklamaffischen eller annonsen. Om reklamaffischen eller annonsen inte har avlägsnats inom föreskriven tid och någon anmälan enligt 52 § inte har gjorts om saken, kan väghållningsmyndigheten avlägsna reklamaffischen eller annonsen. De ansökningar om undan-

566/2016

tag från förbudet att sätta upp utomhusreklam som är anhängiga vid ikraftträdandet av denna lag behandlas som anmälningar enligt 52 §.

Helsingfors den 29 juni 2016

Republikens President

SAULI NIINISTÖ

Kommunikationsminister Anne Berner